

Нами розраховані витрати на проведення аналітичних робіт по розробці структури СУЯ і визначено, що вони доцільні. На кожен вкладену гривню на впровадження СУЯ ми отримуємо ефект в розмірі 1,53 грн.

Для підвищення ефективності інновацій необхідно удосконалювати існуючу систему стимулювання працівників та спеціалістів за впровадження нових проєктів [3].

Таким чином, для здійснення ефективної підприємницької діяльності ТОВ «Корсунське» постійно необхідно розробляти та впроваджувати інновації, удосконалюючи систему управління інноваційною діяльністю. Адже ефективна система управління інноваційною діяльністю може стати дієвим інструментом в сучасній конкурентній боротьбі та джерелом розвитку підприємства.

Список використаних джерел

1. Боковець В.В. Удосконалення управління інноваційними процесами на сучасних підприємствах. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Економічні науки». 2017. Випуск 24. Частина 1. С. 88–92.
2. Лівощко Т.В. Інновації та інноваційна політика підприємства: принципи формування та механізми реалізації / Т.В. Лівощко, Д.С. Дворніченко // Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії. 2014. №6. С. 116-124.
3. Череп А.В., Олейнікова Л.Г., Череп О.Г., Ткаченко О.В. Управління інноваційним розвитком підприємств на основі реінжинірингу: монографія. Запоріжжя: Запорізький національний університет, 2012. 270 с.

УДК: 631.15:005.21:330.311.1

ХАХУЛА Б.В., доктор філософії в галузі економіки
Білоцерківський національний аграрний університет

УПРАВЛІНСЬКІ ПІДХОДИ ДО ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

У статті розглянуто питання щодо організаційних засад формування системи управління інноваційним розвитком сільськогосподарських підприємств. Встановлено, що основним напрямом управлінських підходів до інноваційної діяльності сільськогосподарських підприємств є їх інтенсифікація, комплексна механізація та автоматизація виробничих процесів, доступність позикових коштів для розвитку матеріально-технічної бази, використання інвестиційно-інноваційного потенціалу з метою збільшення обсягів виробництва продукції, а отже, зниження собівартості виробництва продукції та нарощення прибутку, ефективне використання якої в подальшому забезпечить високий рівень конкурентоспроможності підприємства та зміцнення їх економічного стану.

Ключові слова: інновація, розвиток, сільськогосподарське підприємство, управління, стратегія.

Управління розвитком сільськогосподарських підприємств являє собою процес розробки перспективної моделі майбутнього стану організації, яка дозволяє враховувати вплив факторів зовнішнього середовища та включає в себе механізми пристосування до них і нейтралізацію їхнього негативного впливу через набір адаптаційних стратегій та стратегій росту.

При прийнятті рішення про вибір і впровадження інновацій в діяльності менеджмент підприємства прораховує ризики окупності та майбутню

прибутковість бізнесу. До основних і найбільш істотних ознак, що визначають тип інноваційної поведінки товаровиробників, відносять: рівень новизни інновацій; характер; орієнтацію та тип товаровиробника; використання стратегії удосконалення сільськогосподарськими підприємствами із низькою ресурсозабезпеченістю; використання підприємствами власних і позикових коштів для впровадження інноваційних технологій.

Оцінювання ефективності діяльності підприємства залежить від типу завдань, які вирішуються, та може проводитися за такими напрямками: визначення економічної ефективності управлінської діяльності; оцінка соціальної ефективності управлінських рішень; визначення технічної ефективності рішень, що приймаються; комплексна оцінка ефективності управлінських рішень з урахуванням економічних, технічних, соціальних та екологічних наслідків. При визначенні оцінки ефективності виробництва сільськогосподарської продукції важливими критеріями є максимізація прибутку та екологічна безпека кінцевої продукції.

При оцінюванні рівня інноваційного розвитку важливо враховувати технологічні прийоми, способи, що використовуються у процесі виробництва продукції. При цьому коефіцієнт рівня інноваційного розвитку в поєднанні з економічними показниками вказує на ефективність інвестицій, спрямованих безпосередньо у виробництво, та є індикатором технічного, технологічного й організаційного розвитку галузі.

Діяльність підприємства, яке об'єднує у своєму складі галузі з індустріальними технологіями та традиційним виробництвом, доцільно оцінювати поетапно. Насамперед проводиться економічна оцінка прогресивної технології основної галузі за визначеною системою показників. Порівняння показників конкретної галузі можливе й за показниками підприємства, якщо неповний обсяг продукції виробляється на індустріальній основі. Потім аналізують результати роботи підприємства в цілому та визначають вплив використання індустріальної технології на ефективність роботи підприємства в цілому.

Актуальними напрямками інноваційного розвитку розглядаються екологізація виробництва, використання біологічних активів, перехід до автоматизації трудомістких процесів, роботизації виробничих процесів. З метою оцінки основних виробничих процесів, які виконуються за допомогою системи машин та обладнання, використовуються такі показники: вартість засобів механізації, обсяг капіталовкладень, трудомісткість виробництва продукції, експлуатаційні витрати, приведені витрати.

При визначенні ефективності виробництва продукції на індустріальній основі першочергове значення має економічна оцінка індустріальної технології. Зазначимо, що освоєння прогресивної технології впливає на ефективність діяльності підприємства в цілому. В умовах вузькоспеціалізованого виробництва, коли діяльність підприємства сконцентрована в основному на окремій стадії виробництва, показники комплексної економічної оцінки технології будуть в основному ідентичні параметрам діяльності підприємства в цілому.

Отже, темпи розвитку сільськогосподарського виробництва у майбутньому будуть визначатися інтенсивністю інноваційних процесів, здатних забезпечити значний ефект та окупність вкладень в інновації у відносно короткий період.

Результати аналізу теоретичних аспектів щодо управлінських підходів до

інноваційної діяльності сільськогосподарських підприємств дають підстави для певних висновків: 1) стратегія розвитку підприємств має бути зорієнтована на ефективне використання умов, які забезпечуватимуть стабілізацію можливостей прирощення економічного потенціалу сільськогосподарських товаровиробників шляхом удосконалення організації відтворювального процесу в економіці; 2) стратегію розвитку сільськогосподарського виробництва на інноваційній основі можна визначити як впорядковану в часі систему пріоритетних напрямів розвитку галузі, що охоплюють підвищення якісних характеристик матеріально-технічної бази.

Список літератури

1. Муляр Т.С. Формування і реалізація стратегії підприємств. Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки). 2013. № 2 (6). С. 289-300.
2. Ткаченко А. М. Наукове передбачення та невизначеність майбутнього у стратегічному плануванні. Економіка промисленості. 2009. Т. 47. № 4. С. 16-18.
3. Патица Н.І. Напрями та перспективи інтеграції сільського господарства України у світовий аграрний ринок. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство. 2021. Вип. 23(2). С. 53–60.
4. Шибаніна О.В., Купчишина О.А. Державна підтримка інноваційного розвитку аграрного сектору України. Вісник ХНАУ. Серія: Економічні науки. 2020. № 2. С. 340–352.

УДК 005.21:658.821:664.66

ХМЕЛЬНИЦЬКА С.А., магістрант
Науковий керівник – **БАТАЖОК С.Г.**, канд.екон.наук
Білоцерківський національний аграрний університет

СТРАТЕГІЯ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТНОЮ ПОЗИЦІЄЮ ПІДПРИЄМСТВ ІЗ ВИРОБНИЦТВА ХЛІБА ТА ХЛІБОБУЛОЧНИХ ВИРОБІВ

Ринок хлібобулочних виробів і хлібопекарська галузь, яка його обслуговує, посідають особливе місце у продовольчому секторі, незалежно від географічного розташування, культури споживання та рівня соціально-економічного розвитку країн.

Ключові слова: хлібобулочні вироби, виробництво хліба, управління якістю, конкурентоздатність підвищення ефективності.

Ринок хліба та хлібобулочних виробів в Україні забезпечується продукцією вітчизняних компаній. Здатність хлібобулочних виробів за малий термін лишитися споживчих властивостей та нереальність транспортування їх на досить великі відстані захищає внутрішній ринок від великих обсягів імпорту. В той же час це обмежує діяльність хлібопекарських компаній і змушує їх працювати при умові, що об'єм виробництва має бути рівним спожитому продукту. Впродовж попередніх років на ринку помітне підвищення ціни на хлібопекарську продукцію. Причиною цією ситуації є збільшення вартості сировини: борошна, цукру, яєць, масла та жирів продуктів, разом з тим з ростом цін на енергоносії і паливно-мастильні матеріали.

Вітчизняні експерти стверджують, що падіння випуску хлібобулочної